

Вже в хатах все поспуло, всюди стало тихо, тільки годинник на стіні цокав, ліниво гоїдаючи маятником.

Перед пан-отням, на столі, закритому червоною шерстиною скатертю, між двома свічками, стояв повний графин горілки. Проміння од свічок пролизувало пляшку з обох боків, вигравало въ жовтій, чистій, як сльоза, горілці, заправляній пахучими корінцями, — бодяном, каманом та гвоздичками, блищало веселими іскрами на різаній затичці, на чистих, прозорчастих боках графина. Коло графина стояла тарілка з паляницею й мисочка з вишнесим варенням.

— А що, о. Мойсей! Чи випемо по чарці? — запитав о. Федір.

О. Мойсей так смутно, так жалібно подивився на графин, пеначе він жалкував за якоюсь великою стратою, пеначе в його або дитина вмерла, або коні вкрадено. Аж притухли його чорні очі, а темне, чорнувате лице стало ще темнійше.

— Хиба-ж ти не знаєш, що мені не можна пити? — одказав о. Мойсей.

— А що-ж ми отсе робити-мемо в гостях? Хиба будеме дивитись один одному в вічі?

— О-той доктор мене дуже лякає, — одказав о. Мойсей. — І позавчора казав моїй Марії Івановні, щоб я покинув горілку пити, а-то погано буде . . .

— А ти ймені віри докторам! Що ні доктор, то й брехун! Він говорить, аби язик вертівся. — О. Федір закинув голову назад, підняв у гору коротеньку борідку, й захирикав, показуючи два рядки білих зубів. Канапа затряслась, а ближчі стільці аж